

El «
miracle
de la llum

Poema

Demetris Antola
lomas

- Barcelona -

— MCMXXV —

8 MARÇ 8

1.
Paisatge
espiritual

Passava una nit, jo tot anoles
per estorgir la meua melengia
i encara en lo meu pit el mal creixia
atragut p'els estels i les faroles.

Volia sempre nit; la llum odiava
i anava per els barris mes extranyys
venant la melengia dels meus planys
sense adonarme'n si ningú em mirava.

Anava per drecceres i carrers
antics i torts, de pedres i de lluna,
que tenen per a mi la gran fortuna
de concretar mon esperit dispers,
voltat per el silenci de les coses
que trau d'endins la veu de l'esperit
i per la claror dolça que en la nit
fau els estels de flames tremoloses.

Anava caminant, nua la testa,
orejada per un vent gregalet
sense sentir cap tremolor de fret;
car altre fet eudintre me conquesta.

Oreig de vn
vent de Grecia.

T'hi deia a la Lluna: - Tu camines
com jo, quan va la fona rondinant;
eu ella sols tristesses vaig vessant,
i tu joia i delit, perquè il·lumines.

Proc.

¡Perquè us fas claror la meua nit,
claror qu'es goig, i es pau, i es esperança,
i em traus tota la greu malastugança
que batrega mon cor dintre del pit?

¡Vine, Lluna, a mon cor, amorosida! Anhel.

¡esclareix les tenebres de la mort
que van omplint de dol i desconhort
mon juvenivol cor reblit de vida!

¡Vina Lluna, i estel, i llum velada
de la nit! ¡iluminam dolça llum!

¡Donam encara que niga una besllum
per a gaudir la terra anecenada!

Pau vullg, germana Lluna, en esta guerra
que m'arastra a la mort; ¡donam la pau!
i creuaré les ones amb sa nau
i beraré la pols quan toque a terra!

Porta a mon esperit eise lirisme
lluminós i seri, tan estimat
per qui com jo camina aturmentat
entre l'ombra del seu romanticisme!

¡Vina a mi, dolça Lluna; dolç estel!

llumeneta de amor, trémula engruna,

¡conhorta el meu dolor germana Lluna!

¡estel germà, conforta el meu anhèl!

J la nit amarada de quietud Soletat.

(infantadora eterna de poesia)

sols me donava, lo que ja tenia:

Me donava, tristor i solitud.

2.

Eva en la nit.

De sobte una fina
canço' de amargura
trenca' la pristina
calma de Natura.
Causó femenina
de amor i dolor;
causó' perfumada

de rosa nafrada
per un desamor
i desesperada.
Cantava una pena
que omplia lo pit;
La veu ere plena
d'engunia i nequit.
La Lluna serena
volgué aconsortar
tota amorosida
sou liric plorar,
i viugué à besar
à la dolorida.

Me vaig acostar a qui plorava 3.
Germans.
(que aquell que plora es germà meu) —————
i vaig pregar-l'hi amb dolça veu
venir en mi, el que la causava.
Era una dona de mitja edat
mes aviat jove que no ^{per} vella;
potser un temps seria bella,
però hui te el rostre nafrat.

Sos ulls me van mirar ben dolçament
i me va dir: — Guarida per manyaga —
no m'hai vist mai; la napa s'ha fet llaga
sense trobar jamai son guariment.

Ibas sigut tu, el primer, que amb ta dolçura
lia portat a mon pit un dolç conhort;
soc dona de la nit per trista sort
i sempre de la llum tingué fretura.

Freturosa de tot mentres vivia;
freturosa de amor quan volgué amar;
freturosa de força per plorar
quan un dia vegué la llum del dia.

Bu que m'encoltes commogut,
si vols saber la meua història
pra'm atenta la memoria
i et contaré lo qu'hai viscut.

(Les estrelles feren una
flamarada de ignició;
billava entremig la Lluna
voleu prestar-li atenció,
i una veu alla llunyana

5.
La Nit i
l'anhèl

6/
se feu sombra de la nit:
En el mon i en la clariana
tan sols batejava el pit)

6.

Historia.

- Jo era una dona de mala vida
que havia un home i n'havia cent;
ma vida trista ja mai guarida
me va lligar fins el pensament.
Res per mi era bonic; res alegria
respiava, ni alè de venturança.
Ma vida era un martiri: ¡com sufria!
El mon, tancava el mon de la esperança.
Un jorn va vindre a veurem un trovair
que havia companio' de nostra sort,
que sempre estava amb la melena eu l'aire
i deia que la vida era la mort.
Va vorem i em va dir tendres manyagues
qu'em foren envogir de cap a peus:
Estava acostumat a les argilaques
i mai havia oït parelles veus.

7.

Ell me va dir :- La vostra vida es trista ; La vi-
el vostre amor es fals ; i encara viviu ? da grav.
Quan per el món gojós passeu la vista
i no heveu remordiments com a ésser viu ?

Viviu fingint la vida ; pero aquesta
va nafrent amb delit els vostres corsos.
La vida (qu'es la mort) la carn conquesta
fins que vos ha deixat la pell i els ossos.

LLavors llanquiu marcides en un trist
"cabaret" o en un fiesteg escenari En la des-
pensant eu qui de joves vos ha vist gracia, el —
i qui vos veu seguir vostre calvari. record.

I eixe que vos ha vist es la consciencia ; temor-
remordiment, penediment que arriba
quan ja no queda rastre de ignocencia
i heveu passat del riu la verda riba.

El·la vos diu avui que ja flaqueja Doctrina.
el cor, i ja els sentits estan marcats,
que reuse seny la vida es bamboleja
i la vida, es la vida dels sentits.

8,

Me va guarir les nafres que tenia
i llavors el trovair va fugir:
va ser un home mes de cada dia
i de nou comença' lo meu patir.

8.
conhort,
i desconhort.

De allavors que camino per la fonsa;
per la nit en tenebres; per el dol;
pero jamai voie trencar la clonsa
de la nit, una clara llum de Sol.

J'vaig p'els carrerons els mes extranyes
cercant quelcom volgut qu'encar rebria
vessant arrepentida los meus planys
i gaudint una lirica alegria.

Y jo li vaig respondre: — i no sou sola! ^{9.} Plany.
En aquest mon la pena es mana estensa —
per-a que riga sols la que tremola
la vostra veu que la blavor travena
La vida vostra ^{com} la meua vida
per ben distincts camins han corregut,
i no obstant una forca malahida
a la mateixa pena nos ha dut.

9

Lo com vos roc nafiat de mal de amor
qu'es el mal del desordre i del lirisme;
a vos us ha portat al desamor
i en mi ha infantat un dels romanticisme.

¡Deixeu el desamor que us enamora! ^{10.} Anell
¡veniu amb mi per estos carrerons! de amor.

¡gaudim de la bellesa d'aquest' hora
que refloreix al pit les il·lusions!

Veniu i gaudir-em del espectacle
de la Lluna besant la catedral:

Eu mi ja va florir el seu miracle:

¡que hui riga per vos miracle igual!

El miracle. La foror es per a mi
el camí de l'anyoransa.

41.
Ella div.....

La nit es l'etern camí
de la il·luminó' i la esperansa.

Per això per ella vaig
requera de mi mateix,
que lo que faig i desfaig
ningú mes que jo u coneix.

La nit es la gran amiga
 dels meus somnis de delers,
 ella mes penes relliga
 quan vaig vola p'els carrers.

Ella me dona el atzur
 del seu mantell estelat
 i es el camí mes segur
 de il·luminar realitat.

En el món ont llueix la Lluna
 que ignora la llum del Sol
 tot se vist de blava eugruina
 quan no se vesteix de dol.

Amiga: La nit es lluny; 12.
 pero la lluna ens envolta. Parle jo.

Mireu la llum com s'esmuny
 per la blava giravolta.

¡Veieu laquella calada
 de la bruma catedral,
 com s'en puja a la estelada
 vestida de llum astral?
 Viva llum es nostra guia,

nostra ciencia i nostra pau;
la que vostre anheli voldria
car es sintesis del blau.

¡Mirieu la llum del estel;
la llum de la Lluna clara
baixar com un bes del cel
à besar la vostra cara!

¡Mirieu com relliu l'agulla! : Doctrina.
Així ha de ser nostra vida:
per a brillar, ser despulla.
de lo que havia quarmida.

La nit es pau i es dinamisme
doncs du el cervell a altres regions
ont tenen cau les il·lusions
qui es lo mateix que dir lirisme.

13.
Div la Nit.

¡Veniu a mi els que haveu naprades
totes les cordes de la llira!

Optimisme.

Qui viu plorant, viu endebedes,
que batzegada vols respira!

Me variu pendre per foscuria

i roc claror, i molta claror!

Romanticisme es un amor
qu' s'ha perdut en la bonuria.

Romanticisme.

i Veniu a mi' els qui' heu ferides,
p'els afalacs de la quietud;

Silenci
pensativ.

de l'amargor de la inquietud
conhortare' les vostres vides!

Atormentats per el suplici'
de llum de sol que vos fereix
a qui' la meua llum vesteix
de pau ~~la~~^{vostre} amarg desfici;

L' Art, fill de la
Filosofia.

i veniu a mon ri, a plenar vos
de prols de llum dels estels,
qu'es metzina dels anghels
bona per a aconhortar-vos!

Enamorats de la Lluna;
enamorats de la nit;

Amor.

aimadors de l'esperit
i de la donzella bruna;

roc per a vos el conhort
en vostres hores de pena

quan rellue la Lluna plena:
 ¡I es la Lluna un astre mort!

(La veu de la nit
 ¡feria; feria!
 La napa del pit
 obrirse volia.

14.
Paisatge
extern.

I un oliba revolant
 o un mussol,
 va fer ronsejar son vol
 dintre l'aquella brillant)

Laironia.

El milacre s'ha obrat; la que fugia
 la llum, cercant ansoles la foror,
 desde hui cercarà tota claror
 i no fugirà més la llum del dia.

15.
El milacre
s'ha obrat.

Si el Sol li fa fer closes les parpelles
 anirà per el Sol mes agreujit
 fins qu'el juga mirar de fit a fit
 reuse haver por d'extranyes maravelles.

Voluntad.

El milacre s'ha obrat; la llum blavosa;
 la claror de la Lluna en el pinacle;

la llum de la estelada ; l'espectacle
de la ciutat dormida i silenciosa
i la veu punyidora i amorosa,
i obrat a un esperit el gran miracle.

Convnió
amb la vida.
La soletat
Fvig.

16.

Plany de isolament.

i Que trista està la nit sense la Lluna Inyor de llum.
encar que tot el cel sembla una estrella!

Entre totes les nits no n'hià ninguna
que com la nit de Lluna siga bella.

i I els grills com canten son ric-ric armònic!

i i com fan les ovelles llurs balids ! Lirisme

Es un majestuós poema sinfònic
la nit de Lluna entre les altres nits.

Allà quan ja es tot fosc i la sirena El poema.
encina amb sa veu dolça al navegant

i qu'es dolç atraversar la mar serena
mirant vós a la Lluna i al davant!

.....

^{Lluna}
 La ~~mar~~, es una vela tota plena La ^{Lluna} ~~mar~~ es una
 que les marors del dia va crehuant! vela.

- Fi del Poema -

Barcelona - Any de MCMXXV -

